

ת"פ 3589/09 - יעקב סלוקי כהן נגד מ.י. ו.מח.לתכנון ובניה מחוז דרום

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 3589-09 מ.י. ו.מח.לתכנון ובניה מחוז דרום נ' סלוקי כהן
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט יואב עטר
מבקש:	יעקב סלוקי כהן
נגד	
משיבה:	מ.י. ו.מח.לתכנון ובניה מחוז דרום

החלטה

הורתה של הבקשה שבפניי, מיום 9.1.13, ואולם, לא באתי בה לכלל הכרעה עד הנה, מאחר שמאז עברה הבקשה גלגולים שונים, שאינם נדרשים לצורך הכרעה בבקשה זו.

בתמצית, ייאמר כי בבקשה חפץ המבקש כי ביהמ"ש יורה למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, להפחית את תוספות הפיגורים שנוספו לקנס שהושת על המבקש במסגרת עפ"א 51169-05-11. זאת, נוכח העובדה כי לטענת המבקש, אי תשלום שיעורי הקנס שנקבעו במקור, נעוץ בעובדה שלא קיבל מהמרכז לגביית קנסות את שוברי התשלום במועד. באופן דומה, המבקש עותר עוד להסרת העיקולים מרכבו, עיקולים שאף הם בגדר תולדה של אי תשלום שיעורי הקנס במועד.

למען שלמות התמונה ייאמר כי במסגרת עפ"א 51169-05-11 העמיד ביהמ"ש המחוזי (כב' השופטת חיימוביץ'), את הקנס שעל המבקש לשלם, על סך 150,000 ₪, "אשר ישולם ב-30 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך 5,000 ₪ כל אחד, החל מיום 15.11.11. פיגור בביצוע תשלום אחד התשלומים יעמיד את יתרת הקנס לפרעון מיידי" (ההדגשות לא במקור).

עיון בתגובת המשיבה 2 מלמד כי היא חולקת על טענת המבקש, לפיה, לא נשלחו שוברים לכתובתו הרשומה. המשיבה 2 מפרטת - ומצרפת כאסמכתא - מכתב מלווה שצורף לפסה"ד, מיום 30.10.11, ובו נכתב: "השוברים יישלחו באמצעות מרכז לגביית קנסות ואגרות. **למעקב שלך**". יתר על כן, מתגובת המשיבה 2 נמצא כי ביום 1.1.12 הופקו ונשלחו למבקש 30 שוברים עדכניים לתשלום הקנס, ללא תוספת פיגורים, אף שאלה הופקו אחר שחלף המועד הראשון לתשלום הקנס, כקבוע בהחלטת ביהמ"ש.

אין בדעתי להידרש למחלוקת הנטושה בין הצדדים, באשר לשאלה האם המבקש קיבל אומנם את שוברי התשלום במועד, אם לאו. זאת, מאחר שכפי שיבואר להלן, לא בזה מונח העיקר.

הגם שכך, אני רואה חובה לציין כי נכון היה ששני הצדדים גם יחד יצרפו תצהיר תומך, זה לבקשה וזה לתגובה, אף כי העדר התצהיר רובץ, בראש ובראשונה, לחובתו של המבקש, שכן, הנטל להוכיח הטענות הכלולות בבקשה, מוטל על שכמו של המבקש, החפץ בקבלת הסעד. משלא פעל כאמור, די, לכאורה, בכך כדי לדחות בקשתו.

ואולם, כאמור, לא בהיבט זה לבדו אני תולה הקולר לדחיית הבקשה. מיצוי שורש המחלוקת בין הצדדים, מעלה כי הם חלוקים בשאלה, האם קמה חובה על המבקש לסור למשרדי המשיבה על מנת לקבל שוברי תשלום מתאימים, או שמא עליו להמתין עד אשר יישלחו אליו השוברים מהמרכז לגביית קנסות, אף אם בינתיים המועד הקבוע בגזר הדין יחלוף.

בעיניי. התשובה לכך תואמת במידה רבה את קביעותיהם של בתי המשפט לפניי, כפי אשר צוטט בהרחבה וברהיטות בתגובת המשיבה 2.

לאמור. נוסח החלטת ביהמ"ש המחוזי במקרה דנא, ברורה. החובה לשלם את כלל שיעורי הקנס הוטלה על המבקש, ובצד זה, נקבעה סנקציה, לפיה יעמוד כלל הסכום לפירעון מיידי, אם לא יפעל המבקש כמתחייב.

חודשים רבים, רבים מדי, החליט המבקש לפעול בדרך של "שב ואל תעשה", ולא לשלם את הקנס, למרות שממעל ריחפה סנקציה, הגלומה בהחלטת ביהמ"ש. בכך נטל המבקש על עצמו סיכון, שבדיעבד לא יוכל לזקוף לחובת אחר, זולתו.

אין בהוראות הדין חובה על המשיבה להפיק שוברי תשלום, כתנאי לתשלום שיעורי הקנס על ידי המבקש. ההיפך הוא הנכון: האחריות מוטלת על שכם המבקש. לאחר שנוכח כי אינו מקבל את השוברים במועד, היה על המבקש להחיש פעמיו למשרדי המשיבה, ולקבל את השוברים המתאימים. ניסיונו המאוחר של המבקש להיתלות בהיבט טכני, אינו יכול להחליף את חובתו האפרורית. סבורני, כי יש בדרך הילוכו של המבקש משום נטילת סיכון, שאם יתממש בסופו של יום, לא יוכל לבוא בטרניה, אלא לעצמו, כפי שאירע במקרה דנא.

הלכך. אף כי לבימ"ש זה סמכות מקבילה להורות על ביטול תוספות פיגורים, כהוראת סעיף 69(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, איני מוצא כי בנסיבות העניין יש מקום להיזקק להפעלת הסמכות.

למרות כל האמור, עדיין, כעולה מעמדת המשיבה 2, לא נחסמה הדרך בפני המבקש לקבל מזור לבקשתו, ובידו לפנות למרכז לגביית קנסות ואגרות, על מנת שיבחנו בקשתו לביטול תוספות הפיגורים, בהתאם לסמכות הקנויה להם בחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995. בהקשר זה, נכונה בעיניי העמדה המובעת בתגובה, לפיה, ככלל, למרות שלביהמ"ש קיימת סמכות מקבילה, עדיין, ראוי כי הבכורה תינתן לגופי הערר, בין היתר, נוכח הידע העודף והמקצועיות הקונקרטית המאפיינת את אופי עבודתם.

בשים לב לאמור, הבקשה נדחית.

מזכירות בית המשפט תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ז' שבט תשע"ד, 08 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.